

Expedient núm.: 381/2026

Assumpte: Contracte de serveis de salvament i socorrisme aquàtic, monitoratge de cursos de natació, activitats dirigides aquàtiques i terrestres organitzades per l'Ajuntament d'Alcarràs.

INFORME D'INSUFICIÈNCIA DE MITJANS I JUSTIFICACIÓ DE LA NO DIVISIÓ EN LOTS

1. Insuficiència de mitjans propis

La idoneïtat de l'objecte del contracte es fonamenta en la insuficiència de mitjans personals i tècnics propis de l'Ajuntament d'Alcarràs per assumir directament la prestació del servei de salvament i socorrisme, els cursos de natació, les activitats dirigides aquàtiques a les piscines municipals i les activitats dirigides terrestres.

En efecte, la correcta execució d'aquestes prestacions exigeix disposar de personal degudament qualificat, amb la titulació i habilitacions professionals exigides per la normativa vigent, així com d'una estructura organitzativa i de capacitat logística suficients per garantir la prestació continuada, coordinada i segura del servei, inclosa la cobertura d'horaris, la planificació de torns, les substitucions i la resposta davant incidències.

L'Ajuntament d'Alcarràs no disposa en la seva plantilla de places de personal municipal amb les funcions pròpies d'aquest servei, ni tampoc de personal amb la qualificació tècnica específica i l'especialització professional necessàries per desenvolupar-lo adequadament. Es tracta, a més, de prestacions de caràcter específic i tècnic, vinculades a l'exercici d'activitats professionals concretes, que requereixen coneixements especialitzats i una organització operativa pròpia d'una empresa especialitzada en aquest tipus de serveis.

En conseqüència, atès que les prestacions requerides no poden ser assumides amb mitjans personals propis municipals, tant per manca de dotació de plantilla adequada com per manca de titulació i especialització exigibles, resulta necessari acudir a la contractació externa d'una empresa especialitzada que pugui garantir-ne la prestació en condicions d'eficàcia, continuïtat, qualitat i seguretat.

2. Justificació de la no divisió en lots

D'acord amb l'article 99.3 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, *"sempre que la naturalesa o l'objecte del contracte ho permetin, s'ha de preveure la realització independent de cadascuna de les seves parts mitjançant la seva divisió en lots"*. Per tant, la regla general és la divisió en lots quan la configuració material de la prestació ho faci possible. Tanmateix, el mateix precepte admet que l'òrgan de contractació pugui acordar motivadament la no divisió quan concorrin motius vàlids, degudament justificats en l'expedient.

En el mateix sentit, l'article 5 del Decret llei 3/2016, de 31 de maig, exigeix que la justificació de la no divisió en lots consti en la documentació contractual. Igualment, l'article 46 de la Directiva 2014/24/UE preveu que *"els poders adjudicadors podran optar per adjudicar un contracte en forma de lots"*

separats, i podran decidir la grandària i l'objecte d'aquests lots. Excepte en el cas dels contractes la divisió dels quals resulti obligatòria en virtut de l'apartat 4 del present article, els poders adjudicadors indicaran les principals raons per les quals han decidit no subdividir en lots. Aquesta decisió s'inclourà en els plecs de la contractació o en l'informe específic al qual es refereix l'article 84 (...)". Els considerants 78 i 79 de la Directiva connecten aquesta regulació amb la finalitat d'afavorir l'accés de les petites i mitjanes empreses a la contractació pública, però sense convertir la divisió en lots en una exigència automàtica o indiscriminada, sinó subordinada a la naturalesa real de la prestació i a la seva execució eficient.

De la regulació esmentada es desprèn que la decisió sobre la divisió o no divisió en lots forma part de l'àmbit de discrecionalitat de l'òrgan de contractació, però no constitueix una potestat arbitrària. En aquest sentit, el Tribunal Administratiu de Contractació Pública de la Comunitat de Madrid, en la Resolució 432/2024, de 14 de novembre, recorda literalment que *"la decisió de dividir un contracte o no en lots és una qüestió discrecional de l'òrgan de contractació però subjecta a control"*, i afegeix que aquesta revisió és procedent quan és produeixi *"falta de motivació o insuficiència d'aquesta, arbitrietat o discriminació en la seva determinació, error material, o restricció de la competència"*.

En la mateixa línia, aquesta mateixa resolució afirma que l'agrupació de prestacions en un únic contracte ha de recolzar-se *"no sols en raons d'eficiència que siguin certes o estiguin comprovades, sinó també en les circumstàncies que concorrin en les empreses dels sectors corresponents a les activitats objecte del contracte, concretament, les que afecten la competència i es refereixen a les seves possibilitats de prestar simultània i eficaçment serveis de diferent naturalesa"*. Per tant, la decisió de no dividir en lots exigeix una motivació real, material i connectada tant amb les exigències d'execució del servei com amb la realitat del mercat.

Així mateix, la doctrina administrativa ha precisat amb claredat què cal per considerar conforme a dret una decisió de no divisió. En aquest sentit, el TACRC, en la Resolució 725/2025, de 14 de maig, recorda literalment que *"la decisió de no dividir l'objecte del contracte en lots requereix, (i) la concurrència de les circumstàncies enumerades en l'article 99.3 de la LCSP i (ii) una adequada motivació en l'expedient administratiu"*. I afegeix que l'article 99.3.b de la LCSP exigeix no només la concurrència de les causes excepcionals, sinó també que la decisió de no dividir *"es justifiqui degudament de manera reforçada en l'expedient"*, atès que es tracta d'una excepció a la regla general de divisió.

També s'ha declarat que la motivació de la no divisió en lots no pot descansar en fórmules genèriques o estereotipades. Així, la Resolució 113/2026, de 13 de març, del Tribunal Administratiu de Recursos Contractuals de la Junta d'Andalusia, afirma literalment que *"la motivació de la no divisió ha de ser concreta i atendre les singularitats del cas concret, havent de fugir-se de motivacions formals i genèriques"*, i **afegeix que "els motius per a la indivisió han de ser vàlids (...) però això passa sempre per realitzar una justificació ad hoc, concreta i específica en relació amb la contractació de què es tracti, no podent prosperar raons que siguin merament formals, genèriques o imprecises"*.

Igualment, la mateixa resolució recorda que *"la motivació ha de ser prèvia sense que pugui suplir l'òrgan de contractació la seva insuficiència o inexistència en ocasió de l'informe al recurs especial, encara que sí que complementar"*.

En el present supòsit, no es considera procedent la divisió en lots del contracte relatiu als serveis de salvament, vigilància, socorrisme aquàtic, monitoratge de cursos de natació, activitats aquàtiques i monitoratge d'activitats dirigides, atès que les diferents prestacions que integren el seu objecte no presenten una autonomia funcional real suficient per a la seva execució plenament independent, sinó que conformen una unitat funcional, organitzativa i operativa única, directament vinculada al correcte funcionament del servei esportiu municipal, a la continuïtat de l'atenció a les persones usuàries i a la seguretat de les instal·lacions i activitats. En particular, les prestacions aquàtiques de salvament i socorrisme, cursos de natació i activitats aquàtiques comparteixen espais, franges horàries, persones usuàries, exigències de seguretat, protocols d'actuació i necessitats constants de supervisió i reorganització. La seva execució requereix, per tant, una planificació conjunta, una direcció tècnica homogènia i una coordinació permanent dels recursos humans adscrits al contracte. Igualment, el monitoratge d'activitats dirigides, encara que pugui desenvolupar-se en espais diferenciats, s'insereix en la mateixa programació general del servei esportiu municipal i exigeix criteris comuns de planificació, cobertura de torns, substitucions, seguiment, control d'incidències i interlocució amb l'Ajuntament.

La divisió del contracte en diversos lots comportaria, en aquest context, una major onerositat tècnica en l'execució, en els termes de l'article 99.3.b de la LCSP, ja que obligaria a coordinar simultàniament diversos contractistes sobre prestacions materialment interdependents, amb el consegüent risc de disfuncions en la programació dels serveis, duplicitats organitzatives, solapaments o buits de cobertura, dispersió de responsabilitats i dificultats en la resposta immediata davant incidències, absències sobrevingudes, baixes, substitucions urgents o variacions en la demanda efectiva del servei. Aquesta conclusió és plenament coherent amb la doctrina que considera motiu vàlid de no divisió el fet que *"la realització independent de les diverses prestacions compreses en l'objecte del contracte dificulta la correcta execució del mateix des del punt de vista tècnic"* o que la divisió faci inviable *"la necessitat de coordinar l'execució de les diferents prestacions"*.

Aquesta necessitat de coordinació reforçada és especialment intensa en l'àmbit aquàtic, on la garantia de la vigilància, el salvament i el socorrisme no admet solucions organitzatives fragmentades que puguin comprometre la immediatesa en la presa de decisions, la correcta distribució dels efectius o la uniformitat dels protocols de seguretat i actuació. En aquest sentit, la doctrina ha admès que la coordinació entre prestacions integrades en un únic lot *"millora de manera evident"*, que la seva gestió unitària permet *"evitar els problemes de coordinació entre responsables de diferents empreses"*, *"anul·la les coincidències i duplicitats de llocs de treball i mitjans materials"*, *"agilitza i flexibilitza el servei"* i *"afavoreix la disponibilitat de mitjans de reserva"*.

D'altra banda, la gestió integral del contracte per un únic contractista permet una assignació més eficient i flexible dels recursos humans, afavoreix la polivalència organitzativa del personal dins dels límits propis de cada funció, facilita la cobertura de l'absentisme i la reorganització interna dels efectius, i garanteix un únic sistema de direcció tècnica, supervisió, control i seguiment. Igualment, permet disposar d'un únic interlocutor davant l'Ajuntament per a la coordinació del servei, la resolució d'incidències i la verificació del correcte compliment contractual.

La doctrina ha assenyalat expressament que, en aquests casos, un sol adjudicatari pot coordinar millor les diferents prestacions, utilitzar amb més eficiència la polivalència dels operaris i evitar que la fragmentació condueixi a situacions del tipus *“això no em toca a mi, és de l'altre contractista”*, amb la consegüent dilució de responsabilitats.

A més, en el context actual del sector, cal tenir present la dificultat manifesta de disposar de personal qualificat de socorrisme, circumstància que incideix directament en la viabilitat de la prestació. En aquest escenari, la configuració del contracte en un únic lot afavoreix una organització més estable dels equips humans i pot facilitar que el personal destinat a les funcions de socorrisme disposi d'una ocupació amb major continuïtat temporal, no limitada estrictament a la temporada d'estiu, sinó integrada en una programació anual més àmplia vinculada a la resta de prestacions objecte del contracte. Aquesta major estabilitat organitzativa i ocupacional contribueix a fer més viable la captació i fidelització del personal necessari per a la correcta execució del servei.

Així mateix, des de la perspectiva de la concurrència, no es pot concloure de manera automàtica que la divisió en lots afavoreixi necessàriament la competència en aquest cas concret. Ben al contrari, la pròpia doctrina administrativa ha recordat que la divisió en lots no és obligada en tot contracte, sinó només quan la naturalesa i l'objecte del contracte ho permeten realment, i que el control del tribunal no consisteix a substituir el criteri de l'òrgan de contractació pel del recurrent, sinó a verificar si la decisió està motivada i és raonable. En aquest sentit, s'ha afirmat que, encara que la proposta alternativa del recurrent pugui ser tècnicament viable, això *“no pot considerar-se element suficient per a fer decaure un criteri administratiu motivat i reflectit en l'expedient”*.

Des del punt de vista econòmic i organitzatiu, la licitació en lot únic evita també la duplicació d'estructures de comandament, coordinació i suport, i permet aprofitar sinergies operatives reals en la gestió dels torns, les substitucions, la planificació setmanal, la formació interna, els protocols comuns d'actuació i els mitjans auxiliars necessaris per a l'execució del servei. En aquest sentit, la doctrina ha considerat legítim que l'òrgan de contractació fonamenti la no divisió en lots en *“motius d'aplicació d'economies d'escala i també des del punt de vista d'una major facilitat de coordinació, la qual cosa pot afavorir una resposta més ràpida en cas d'incidències”*, sempre que aquests motius apareguin desenvolupats i motivats en l'expedient. En conseqüència, la no divisió en lots no respon a una agregació artificiosa o restrictiva de prestacions, sinó a l'existència d'una unitat funcional real, a la necessitat de garantir una execució homogènia, coordinada, contínua i segura del servei i a la conveniència d'articular una estructura contractual amb prou entitat econòmica i organitzativa per assegurar la seva viabilitat efectiva.

Per tot això, es considera justificat mantenir la licitació en un únic lot, en resultar aquesta la configuració més adequada per preservar l'eficiència organitzativa, la qualitat del servei, la seguretat de les persones usuàries i la millor assignació dels recursos públics.

Ester Ibars Vitores

Regidora d'esports de l'Ajuntament d'Alcarràs

